

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Pfv.VI.20.968/2015/6.szám

A Kúria az 1000. sz. Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Dantesz Péter ügyvéd által képviselt I. rendű és II. r. felpereseknek a Lendvai és Szőgyényi Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Lendvai András ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződések érvénytelenségének a megállapítása iránt a Bíróságon 29.P.89.068/2013. szám alatt megindított és a Törvényszék 43.Pf.631.375/2014/3. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélettel szemben a felperesek és az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem, valamint a felperesek által benyújtott csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán megtartott tárgyaláson meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet - az elsőfokú bíróság 8. sorszámú ítéletére is kiterjedően - hatályon kívül helyezi. Megállapítja, hogy a felek között 2007. szeptember 3-án, valamint 2008. december 10-én létrejött kölcsönszerződéseknek az árfolyamrésre és az egyoldalú kamat, költség és díjemelésre vonatkozó rendelkezései érvénytelenek.

A Kúria a felek között 2007. szeptember 3-án 12.885.000 (tizenkétfélmillió-nyolcszáznyolcvanötezer) forint kölcsönösszegre létrejött kölcsönszerződés vonatkozásában a felperes 1996. évi CXII. törvény 213. § (1) bekezdés e) pontjába ütközésre alapított érvénytelenség megállapítása iránti keresetének elbírálása céljából az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A Kúria ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

A Kúria a felperes fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költségét 600.000 (hatszázezer) forintban az alperes hasonló költségét 2.748.300 (kétfélmillió-hétszáznegyvennyolcezer-háromszáz) forintban állapítja meg. Megállapítja, hogy a le nem rótt

fellebbezési eljárási illeték összege 1.718.300 (egymillió-hétszáztizennyolcezer-háromszáz) forint.

A részítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felperesek 2007. szeptember 3-án, 20 év futamidőre, 126.131 CHF összegű kölcsönt vettek fel az alperestől. A kölcsönből 72.233 CHF hitel kiváltására került felhasználásra, a fennmaradó összeg tekintetében pedig kölcsöncélt nem határoztak meg. A felperesek 2008. december 10-én további 32.229 CHF összegű szabad felhasználású hitelt vettek fel, 20 év futamidőre az alperestől. A szerződések megkötése során az alperes részéről - az alperes egy igazgatósági tagjának és egy ügyvezetőjének a meghatalmazása alapján - B. M. járt el és írta alá a szerződéseket.

A 2007. szeptember 3-án felvett kölcsön visszafizetésére az alperes 10 év halasztást biztosított, aminek az időtartama alatt az adósok csak az ügyleti kamat és a kezelési költség fizetésére voltak kötelesek, az Üzletszabályzatban meghatározottak szerint számolva. Az induló törlesztőrészlet 656,93 CHF-ben került meghatározásra. A halasztást követően az adósok ezen felül kötelesek a felvett kölcsön összegét havonta esedékes részletekben visszafizetni azzal, hogy a törlesztőrészleteket ekkor az alperes fogja megállapítani és közölni az adósokkal.

A felperesek keresetükben kérték annak a megállapítását, hogy a felek közti kölcsönszerződések a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (rég. Hpt.) 47.§-a és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 217.§-ának (1) bekezdése alapján nem jöttek létre, illetve semmisek, tekintettel arra, hogy azokat az alperes nevében csupán Budaházi Márta meghatalmazott írta alá és így nem feleltek meg a törvényi alakiságoknak. Másodlagosan kérték a szerződések érvénytelenségének a megállapítását a rég. Hpt. 213.§-a (1) bekezdésének b), c), d) pontjai, valamint a 2007. szeptember 3-án kötött szerződés 12.885.000 forint kölcsönösszegre vonatkozó része tekintetében az e) pont alapján is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította.

Az ítélet indokolása szerint a felek között a szerződések

létrejöttek, mert az alperes meghatalmazottja jogosult volt a szükséges jognyilatkozatok megtételére. A per tárgyává tett szerződések közül azonban csak a 2008. december 10-én kelt kölcsönszerződés minősült fogyasztási, lakossági kölcsönszerződésnek, ezért annak a tekintetében voltak vizsgálhatóak a régi Hpt. 213.§-ának (1) bekezdésében megjelölt érvénytelenségi okok. A felperesek nyilvánvalóan téves számítása folytán alaptalan volt a hibás teljes hiteldíj mutató (THM) számításra és így a szerződés régi Hpt. 213.§ (1) bekezdésének b) pontja szerinti érvénytelenségére alapított kereset.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az árfolyamrés nem volt költségnek tekinthető, ezért a szerződés a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdésének c) pontjában foglaltakba sem ütközött. A szerződés lehetővé tette, hogy az alperes egyoldalúan megváltoztassa a kamatok, díjak, költségek mértékét, de rögzítette azokat az okokat, amelyek ennek alapjául szolgálhattak, ezért elutasította a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdésének d) pontjára alapított keresetet is.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a felek között a 2007. szeptember 3-án létrejött kölcsönszerződés 12.885.000 forint kölcsönösszeg szolgáltatására vonatkozó részét helybenhagyta, míg ugyanezen kölcsönszerződés 4.215.000 forint kölcsönösszeg szolgáltatására és a felek között 2008. december 10-én létrejött kölcsönszerződésre vonatkozó rendelkezését megváltoztatta és megállapította a szerződésrész és szerződés érvénytelenségét.

A jogerős ítélet indokolása szerint a másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy a szerződések érvénytelensége a régi Ptk. 217.§ (1) bekezdése és a régi Hpt. 47.§-a alapján nem állapítható meg. A szerződéseket aláíró B. M. az alperes meghatalmazottja, írásbeli meghatalmazással rendelkezett az alperestől. A régi Hpt. rendelkezése szerint a hitelintézet nevében pénzügyi szolgáltatással kapcsolatos kötelezettségvállalásra jogosult két együttesen aláíró személy e jogát átruházhatja és nincsenek elzárva attól, hogy együttes aláírásukkal egy harmadik személynek adják meg az ügyleti képviselőre szóló meghatalmazást.

A 2007. szeptember 3-i szerződés részben hitelkiváltási célú kölcsönszerződés volt, más részében viszont ettől elkülönülve kölcsönként nélkül adott hitel, ahogy a 2008. december 10-i szerződés is szabad felhasználású volt. A hitelkiváltási cél nem minősült a régi Hpt. 2. számú mellékletének III.5. és 13. pontja szerinti fogyasztási, illetve lakossági kölcsönszerződésnek. A kölcsönszerződés hitelkiváltási célú részére ezért a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdése szerinti semmisségi okok valóban nem vonatkoztak és ezért e tekintetben a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel.

A kölcsön szabad felhasználású része és a 2008. december 10-i kölcsönszerződés tekintetében azonban vizsgálni kellett a szerződések érvénytelenségét. Az árfolyamrés a másodfokú bíróság álláspontja szerint - utalva a Kúria Gfv.VII.30.078/2013/14. számú határozatára - olyan költség, amely nem került feltüntetésre a szerződésben, ezért a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdésének c) pontja alapján az érvénytelenség megállapítható. Érvénytelen azonban a szerződés és a szerződésrész a régi Hpt. 213.§-a (1) bekezdésének d) pontja alapján is, mert az nem tartalmazta a hiteldíj egyoldalú megváltoztathatóságának a részletes szabályait.

A jogerős ítélettel szemben a felperesek és az alperes is felülvizsgálati kérelmet terjesztettek elő.

A felperesek felülvizsgálati kérelmükben kérték a jogerős ítélet részbeni megváltoztatásával a keresetüknek teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát, vagy másodlagosan a 2007. szeptember 3-i kölcsönszerződés jogerős ítélettel érintett részének a tekintetében kérték a jogerős ítélet elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezését és e körben az elsőfokú bíróság kötelezését új tárgyalás tartására és új határozat hozatalára.

A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint a jogerős ítélet tévesen értékelte a régi Hpt. 47.§-ában és a régi Ptk. 217.§-ának (1) bekezdésében foglaltakat. A pénzkölcsön nyújtása pénzügyi szolgáltatásnak minősül, az alperes pedig hitelintézet, ezért a perbeli szerződésekre a régi Hpt. 47.§-a az irányadó. Ennek értelmében ez esetben - függetlenül a képviselőlet típusától - együttes aláírásra van szükség, mert e nélkül a kötelezettségvállalás, azaz a pénzügyi szerződés megkötése nem történhet meg. A hiteldöntés nem azonos a szerződéssel és mivel a szerződést az alperes részéről csak egy személy írta alá, a kötelező alaki követelmények nem teljesültek.

Másodlagosan arra hivatkoztak, hogy a jogerős ítélet a régi Hpt. értelmező rendelkezése III.5. pontjának a téves értelmezésével nem tekintette az egyik szerződést részben fogyasztói, lakossági kölcsönszerződésnek. A pénzkölcsön nyújtása szolgáltatás, így azzal, hogy a felperesek egy korábbi kölcsönt törlesztettek ebből a hitelből, a felvett kölcsönösszeget szolgáltatás igénybevétele fordították. A hitelkiváltás mindennapos szolgáltatásnak minősült, ezért a felek a mindennapi élethez kapcsolódó szerződést kötöttek. Hivatkoztak arra is, hogy amennyiben a szerződés valóban csak részben fogyasztási, lakossági szerződés, akkor az vegyes jelleget eredményez és a szerződésnek ebben az esetben meg kell felelnie a régi Hpt. 213.§-a (1) bekezdésében foglaltaknak. A keresetük azonban ebben a tekintetben nem került elbírálásra, ami indokolja a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmüket.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül és hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét, vagy másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezéssel utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára.

A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint a részben hitelkiváltási célú szerződés nem fogyasztási, lakossági kölcsönszerződés és mivel a szerződés egységes, annak nincsenek egymástól jól elkülöníthető részei, a régi Hpt. 213.§-ának (1) bekezdésében foglalt érvénytelenségi okok vizsgálata a szerződés esetében fogalmilag kizárt.

Álláspontja szerint a 6/2013. PJE határozatban foglaltakra tekintettel a régi Hpt. 213.§-a (1) bekezdésének a-g) pontjában felsorolt érvénytelenségi okok fennállása esetén - főszabályként - csak részleges érvénytelenség alkalmazható. Az árfolyamrés mint költség feltüntetésének hiánya nem eredményezi a szerződés teljes érvénytelenségét, a kölcsönszerződés ennek hiányában is teljesíthető. A 2/2014. PJE határozat értelmében az ilyen jellegű tisztességtelen kikötés helyett a Magyar Nemzeti Bank (MNB) hivatalos deviza árfolyama vált a szerződések részévé, mindaddig, amíg kógens jogszabályi rendelkezés nem lépett azok helyébe.

Kifejtette továbbá az alperes, hogy a szerződés semmissége a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdésének d) pontja alapján sem volt megállapítható. Az általa alkalmazott szabályozás, figyelemmel az ok-listára is, megfelelt a jogszabályi előírásoknak és részletesen meghatározásra került abban, hogy a feltételrendszer a hiteldíj egyoldalú módosítását milyen módon teszi lehetővé.

A felperesek csatlakozó felülvizsgálati kérelmet is előterjesztettek, amelyben kérték, hogy a Kúria a jogerős ítéletet részben és az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően helyezze hatályon kívül és a 2007. szeptember 3-án kelt szerződés 12.885.000 forintos kölcsönösszege tekintetében a szerződés érvénytelenségét a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdésének e) pontja alapján is állapítsa meg, egyebekben pedig tartsa fenn a jogerős ítéletet hatályában.

Csatlakozó felülvizsgálati kérelmük indokolásában a felperesek előadták, hogy a régi Hpt. 213.§-a (1) bekezdésének rendelkezései lakossági kölcsönök tekintetében is irányadóak, ezért nem volt akadálya a szerződések érvénytelensége megállapításának ezen rendelkezés alapján. A Kúria Gfv.VII.30.101/2014/5. számú ítélete szerint annak van jelentősége, ha a kölcsönt - nem üzleti tevékenysége körében - természetes személy veszi fel. A hitelkiváltás nem üzleti tevékenység hanem lakossági kölcsön, amit az Üzletszabályzat I.7. pontja is megemlít. A felek 10 éves

halasztásban állapodtak meg, ami a futamidő részét képezte, ez időszakban a felperesek csak hiteldíjat voltak kötelesek fizetni és ennek a kezdő összegét a szerződésben meg is határozták. Ezt követően azonban - az eredeti időpontok változatlanul hagyásával, de a bekövetkezett változások figyelembe vételével - az alperes volt jogosult meghatározni az új törlesztőrészeket, amivel azonban nem teljesült a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdésének e) pontja szerinti követelmény.

A felek által benyújtott felülvizsgálati kérelmek részben megalapozottak.

A jogerős ítélet a csak részben feltárt tényállásból, részben vont le helyes jogi következtetéseket, ezért az nem felelt meg a jogszabályoknak.

A jogerős ítélettel szemben benyújtott felülvizsgálati kérelmek folytán az eljárás a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (Törvény) 16. §-a alapján felfüggesztésre került. A Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (Elszámolási tv.) a perek folytatását rendelte el azzal, hogy a folyamatban lévő eljárást meg kell szüntetni, ha a fél a keresetét (viszontkeresetét) a bíróság erre irányuló hiánypótlási felhívásának kézbesítésétől számított 30 napon belül nem változtatja meg és nem kéri az érvénytelenség vagy a részleges érvénytelenség jogkövetkezményének a levonását. A felülvizsgálati eljárásban azonban a kereset megváltoztatásának már nincs helye, ennek elmulasztása vagy hiánya miatt viszont nem érheti hátrány a feleket. A Kúria előtti eljárásban ezért ezeknek a rendelkezéseknek az alkalmazására nincsen lehetőség, a per nem szüntethető meg, a felülvizsgálati eljárásban érdemben kellett elbírálni a jogerős ítélettel szemben benyújtott felülvizsgálati kérelmeket. Ennek során azonban figyelembe kellett venni a per tárgyát érintő irányadó jogszabályokat és egyéb, a bíróságokra kötelező rendelkezéseket.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság a teljes 2007. szeptember 3-án kötött kölcsönszerződés, a másodfokú bíróság pedig az abból a hitelkiváltásra szolgáló összeg tekintetében azt, hogy az nem volt fogyasztási, lakossági kölcsönszerződésnek tekinthető. A hitelkiváltás, mint hitelcél nem változtatja meg az eredeti kölcsön célját, ezért ha a kölcsön, amelynek a kiváltására az újabb hitelt felvették fogyasztási, lakossági kölcsön volt, akkor az annak a kiváltására szolgáló újabb hitel is ilyen jellegűnek

minősül. A kölcsön megítélésekor ebben a tekintetben annak van jelentősége, hogy természetes személy – ebben a minőségében, tehát nem egyéni vállalkozóként – vegye fel a kölcsönt és ne vállalkozási, gazdasági célra. A perbeli esetben ezek a körülmények fennálltak, a kiváltott hitel lakossági, fogyasztási jellegű kölcsön volt, ezért a teljes szerződés tekintetében irányadóak voltak a régi Hpt. 213.§-ának a rendelkezései (BH2015. 197., Gfv.VII.30.101/2014/5.).

Helyesen állapította meg azonban a jogerős ítélet, hogy alaptalan volt a kereset a kölcsönszerződéseknek a régi Hpt. 47. §-ára és a régi Ptk. 217. §-ának (1) bekezdésére alapított létre nem jötte, illetve alaki okból való érvénytelensége tekintetében. A felperesek megalapozottan hivatkoztak arra, hogy a szerződések megkötése során megsértésre kerültek a régi Hpt. 47. §-ába foglalt alaki követelmények, azok aláírására nem a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően került sor. A szerződést az alperes részéről aláíró alkalmazott azonban ennek megfelelően a régi Ptk. 221. §-ának (1) bekezdése szerinti álképviselőként járt el a szerződések megkötésekor. Az álképviselő eljárását a fél utólag is jóváhagyhatja és ilyen esetben a szerződés érvényesen létrejön. A szerződésben foglaltak jóváhagyása az alperes részéről – ráutaló magatartással – már akkor megtörtént, amikor a kölcsönök összegét szerződésszerűen folyósította a felpereseknek, azaz a maga részéről a szerződésben foglaltakat teljesítette. A szerződés jóváhagyását azonban az alperes ezt követően 2014. május 8-án kifejezett és írásbeli nyilatkozatával külön meg is erősítette. (Ezt az okiratot az előadásának megfelelően az alperes az elsőfokú ítélet elleni fellebbezése mellékleteként már csatolta az iratokhoz.) A teljesítést a felperesek is elfogadták, így ez okból nem volt a szerződés létre nem jötte, vagy érvénytelensége megállapítható.

A jogerős ítélet tévesen és jogszabálysértő módon állapította meg a szerződés és a szerződésrész jogszabályba ütközés miatti teljes érvénytelenségét azon az alapon, hogy azok nem tartalmazták a régi Hpt. 213. § (1) bekezdésének c) és d) pontjába foglalt kötelező tartalmi elemeket. A döntés ellentétes a 6/2013. PJE határozat 5. pontjához fűzött indokolással, valamint a 2/2014. számú PJE határozat 3. pontjában foglaltakkal, mert e pontok tekintetében, csak részleges érvénytelenség megállapításának lett volna helye.

A 2/2014. számú PJE határozat 3. pontja tisztességtelennek minősítette a különmemű árfolyamok alkalmazását és megszüntette az EBH2013. G. 10. számú határozat elvi bírósági határozatként való fenntartását, tekintettel arra, hogy a tisztességtelen költség feltüntetésének a hiánya nem minősíthető jogszabályba ütközőnek. A jogegységi határozat az ilyen jellegű szerződések ez okból való érvénytelenségének a helyes jogcíme körüli vita lezárásaként került meghozatalra. Keletkezésének időpontja későbbi ugyan mint a jogerős

ítéleté, de a jogegységi határozat nem jogszabály, ebből eredően nincs hatályba lépése sem és nem merülhet fel esetében a visszaható hatály kérdése. A jogegységi határozat kötelezően alkalmazandó útmutatásul szolgál a bíróságoknak arra, hogy egy adott jogszabályt miként kell, illetve kellett volna korábban is értelmezniük, így azt a Kúriának is kötelező jelleggel alkalmaznia kell a döntéseiben. (Gf.VII.30.101/2014/15., Pfv.VI.21.286/2007/4.)

Az árfolyamrés miatti érvénytelenségre alapított kereset tehát alaptalan volt annyiban, hogy annak a jogcíme nem jogszabályba ütközés hanem tisztességtelenség, továbbá annak alkalmazása csak a részleges érvénytelenséget eredményezhette. A Törvény 3. §-ának (1) bekezdése az árfolyamrés alkalmazását már kifejezetten részleges érvénytelenséget eredményező semmis kikötésnek minősítette, a (2) bekezdés értelmében pedig a semmis kikötés helyébe - főszabályként - mind a folyósítás, mind pedig a törlesztés tekintetében a MNB hivatalos devizaárfolyama lépett. A Törvény rendelkezései folytán ez okból az eljárás megismétlése már okafogyottá vált, annak nincs is helye, a szerződés árfolyamrésre vonatkozó rendelkezésének az érvénytelenségét azonban az említett rendelkezések alapján a Kúria hivatalból is megállapíthatta, deklarálhatta.

A felperesek régi Hpt. 213. § (1) bekezdésének d) pontjára alapított keresete kapcsán a jogszabályba ütközés és a tisztességtelenség elhatárolása kérdésben a Kúria a 2/2012. (XII.10.) PK vélemény 2. pontjának az indokolásában foglalt állást. Ennek értelmében, ha a kikötés nem tartalmazza a változtatás lehetséges okait (oklista) akkor az a régi Hpt. 213. § (1) bekezdésének d) pontjába ütközik. Amennyiben oklista létezik, de nem olyan módon, hogy az megfelelné a PK vélemény 6. pontjában kifejtett elveknek, akkor az tisztességtelen. Az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő feltételek tisztességtelenségével utóbb a 2/2014. számú PJE határozat 2. pontja is foglalkozott.

Az alperes a perbeli esetben oklistát meghatározott, ezért az megfelelt a régi Hpt. 213. § (1) bekezdésének d) pontjában foglaltaknak. A jogerős ítélet ezért olyan indokok alapján tekintette jogszabályba ütközőnek a kikötést, amely csak a tisztességtelenség megállapítására adhatott volna lehetőséget. Ennek megfelelően - hasonlóan mint a c) pont esetében - tisztességtelenségre alapított kereset ugyan ez esetben sem került előterjesztésre, de az már szükségtelen is lenne, miután e tekintetben a törvényi vélelem beállt, mert az alperes a törvényi vélelmet megdönteni nem tudta. Ennek következtében a Kúriának szintén csak deklarálnia kellett, illetve lehetett az egyoldalú kamat-, költség- és díjemelésre vonatkozó rendelkezések érvénytelenségét.

A felülvizsgálati eljárás során a felperesek - csatlakozó

felülvizsgálati kérelemmel - a jogerős ítéletet a 2007. szeptember 3-i szerződés 12.885.000 forint kölcsönösszegre vonatkozó része tekintetében a régi Hpt. 213.§-a (1) bekezdésének e) pontjára való hivatkozással is támadták, míg a második szerződésrész és a másik szerződés tekintetében erre irányuló kérelmet nem terjesztettek elő. A felperesek kérelme ebben a tekintetben is megalapozott volt, mert az első- és másodfokon eljáró bíróság az eltérő jogi indokai folytán ezt a kérdést érdemben nem vizsgálta. Érdemi elbírálás hiányában ezt a kérdést elsőként - megfosztva a feleket a jogorvoslat lehetőségétől - a Kúria nem vizsgálhatta érdemben és nem foglalhatott állást ebben a tekintetben. A Kúria ezért ebben a keretben a jogerős ítéletet, az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően - a Pp. 275. §-ának (4) bekezdése alapján - hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A Kúria egyebekben a részítéletével a jogerős ítéletet az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte és - a Pp. 275.§-ának (4) bekezdése alapján - megállapította, hogy a felek között létrejött szerződéseknek az árfolyamrésre és az egyoldalú kamat-, költség- és díjemelésre vonatkozó rendelkezései érvénytelenek. A keresetet a régi Hpt. 47. §-án alapuló kereset, valamint a felek által a felülvizsgálati eljárásban már nem vitatott, a régi Hpt. 213. § (1) bekezdésének b) pontjára alapított kereset tekintetében elutasította.

A megismételt eljárás során meghagyja a Kúria az elsőfokú bíróságnak, hogy a tényállás szükséges kiegészítését követően érdemben foglaljon állást arról, hogy érvénytelen-e a támadott szerződésrész a régi Hpt. 213. § (1) bekezdésének e) pontja alatti kógens tartalmi elem esetleges hiánya folytán. Figyelemmel kell lenni e körben arra, hogy a törlesztőrészlet nagyságának legalább kiszámíthatónak kell lennie, továbbá arra, hogy a szerződés biztosítékaul egyebek mellett életbiztosítási szerződés is szolgált, amelynek megtérülési összege akár a törlesztőrészletekbe is beszámítható volt. Figyelemmel kell lennie továbbá az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárás során az időközben hatályba lépett Elszámolási tv. vonatkozó rendelkezéseire.

A részítélet alapján a per tárgyává tett, - egymással szorosan összefüggő - igények egy részében nem született érdemi döntés, ezért nem volt megállapítható a pernyertesség-pervesztesség aránya, így a Kúria arról érdemben nem határozott. A Pp. 275. §-ának (5) bekezdése, valamint a Pp. 252. §-ának (4) bekezdése alapján ezért a peres felek fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költségét csak megállapította, arról érdemi határozatában az elsőfokú bíróság dönt.

A Kúria a peres felek költségét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet

3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése alapján, a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan megállapított - és a 4/A. § (1) bekezdése szerint Áfá-val növelt összegű - ügyvédi munkadíjból, valamint az alperes esetében az általa lerótt eljárási illeték összegéből határozta meg.

Budapest, 2015. december 8.

Dr. Wellmann György s.k. a tanács elnöke, dr. Puskás Péter s.k.
előadó bíró, Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

Sz.Sz.

bírósági ügyintéző